

Kesällä kerran

M. Lokkinen

Kesällä kerran
M. Lokkinen

©2020 teksti ja kuvat M. Lokkinen

Kustantaja: Mia Lokkinen

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-94-4001-6

Lapsilleni Pitjälle, Netalle, Väinölle ja Leeville

1.

Tuulessa värisevien haapojen välistä kuului hiljainen puron solina. Lämmittävä kevätaurinko oli saanut aikaan lumen muuttumisen tuhansiksi pieniksi vesipisaroiksi. Valuesaan alas paljailta puiden oksilta pisarat olivat kohdanneet toisensa ja sulautuneet yhteen muodostaen pieniä vesinoroja. Vesinorojen törmätessä oli syntynyt yhä suurempia uomia, joista viimein oli muodostunut nyt hullusti kivien välissä poukkoileva puronen. Se kuljetti mukanaan viimeisiä

talvenrippeitä: jäähileitä, risuja ja mahtuipa joukkoon muutama syksyn jäänteitä edustava lehtikin.

Eräällä sammalen peittämällä törmäkivellä kyyhötti pieni, tumma hahmo tarkkaillen herkeämättä ympäristöä ja puron pyörteitä. Sitten, silmänräpäyksessä, se sukelsikin vesiryöppyjen alle. Hetken kuluttua se ilmestyi pintaan ja palasi kivelleen ravistaen veden höyhenistään ja röyhistäen sitten valkoista rintaansa.

Äkkiä puiden lomassa katkesi rasahtaen oksa. Kivellä istuva lintu jähmettyi paikoilleen. Jokin liikahti risukossa ja samassa lintu pyrähti lentoon häviten hetkessä kohti puron yläjuoksua. Heinien ja risujen lomasta ilmestyi näkyviin ruskeatukkaisen pojan pää. Sen takana seurasi toinen pikkupää, joka kantoi kahta pellavalettiä.

- Jos sinä saisit olla joku lintu, niin mikä olisit? puuskuttava ääni kysyi.

Edellä tietä raivaava poika kääntyi takana tulijaa kohden. Ilme näytti enemmän hämmentyneeltä, kuin huvittuneelta.

- Lintu? poika toisti ja kääntyi samassa raivaamaan jälleen tietä heinikon läpi.

- Niin, lintu lintu! toisti tyttö jääden sitten odottamaan vastausta. Kun sitä ei vähään aikaan kuullut, tyttö jatkoi itse:

- Minä tykkään niin monista linnuista, mutta ihan

eniten minä haluaisin olla se pieni, tummaselkäinen lintu, jolla on rinnassa valkea lappu ja joka asuu täällä joella kesän ja lentää syksyllä johonkin toiseen maailmaan varmaan.

- Ai koskikarako? poika kysyi kääntämättä katsettaan taakseen.

- Niin, juuri se. Koskikara. Sillä on niin jännä nimenkin. Kosken kara. Mikäs sinä haluaisit olla?

Seurasi pitkä hiljaisuus, jonka rikkoi vain heinien havina ja silloin tällöin rasahtava oksa. Hetken kuluttua kaksikko pääsi puron partaalle. Poika huokaisi syvään ja kääntyi sitten takana seisovaa tyttöä kohden virnistys naamallaan.

- Minä olisin ihan varmasti haukka!

- Niin, mutta miksi?

Poika käänsi katseensa taivaalle ja mietti hetken. Yhä taivaalle tuijottaen hän aloitti:

- Jos minä olisin haukka, minä voisin lentää sellaiseen paikkaan, missä ei ole muita ja vallata sieltä itselleni jonkun valtavan alueen, joka olisi vain minun, ja jota minä sitten suojelisin kaikelta pahalta. Minä voisin myös lentää minne ikinä haluaisin. Vaikka tuonne ylös mistä minä näkisin kaiken! poika osoitti sormellaan kirkkaansiniselle taivaalle ja kääntyi sitten kohti tyttöä. Naamalle levisi jälleen ilkikurinen virnistys ja poika jatkoi vieikkaalla äänellä:

- Ja sitten minä syöksyisin sieltä korkeuksista hirmuisella voimalla pienellä, sammaleisella rantakivellä kyyköttävää pientä, ruskeaa, valkorintaista hahmoa kohti ja KRAAH! poika hyökkäsi pelottavan näköisesti kohti tyttöä, joka ei näyttänyt edes hätkähtävän tästä yllättävästä tempauksesta, vaan jatkoi rauhalliseen sävyyn:

- Ja sitten tämä pieni, ruskea hahmo sukeltaisi veden alle ja iso, paha haukka löisikin päänsä kiveen.

Virnistys pojan kasvoilta hävisi yhtä nopeasti, kuin se oli siihen ilmestynytkin. Sitten poika kääntyi ja lähti kävelemään verkkaisesti puronvartta. Tyttö taas jäi seisomaan paikoilleen katsellen puron pyörteitä. Hetken aikaa oli hiljaista. Tunnelma rikkoutui, kun poika äkkiä käännähti ja henkäisi jo äskeisen unohtaneena:

- Pidetään kilpailu! Se, jonka puutikku selvittää ensimmäisenä puron tämän osuuden, voittaa.

Tyttö oli hetkessä mukana ajatuksessa:

- Entä mitä voittaja saa?

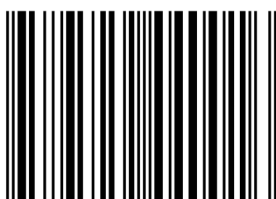
- Jotain häviäjältä. Sen saa hävinnyt itse keksiä.

Pian kumpikin oli etsinyt mieleisensä puutikkuneet ja ohjauskepit. Aloituspaikaksi valittiin joen hiljaisempi kohta, jotta puutikkuun sai heti alussa hyvän tuntuman. Maaliviivaksi sovittiin joen yli kaartuva suuri kuusenoksa parinkymmenen

The background of the entire page is a colorful painting. It depicts a lush green forest floor with several bright pink flowers in the foreground. Several blue butterflies with white spots are fluttering around the flowers. In the background, there are tall, thin evergreen trees and a body of water, possibly a lake or a large pond, under a soft, hazy sky.

Kaunis kuvaus 1990-luvun alun
lasten puuhasteluista, kun aikaa
vietettiin metsissä ja niityillä. Roni
ja Juulia jakavat sykehdyttäviä hetkiä
tarkkaillessaan ympäristön elämää ja
eläinten tekemisiä. Juulian isosisko
Aliisa taas on verraton eläintarinoiden
kertoja.

M. Lokkinen on kirjoittanut omista lapsuuden
eläin- ja luontokokemuksistaan. Hän varttui
metsien keskellä, pienen järven rannalla
seuranaan monenlaiset lemmikit ja metsäneläimet.
Nykyään neljän lapsen kotiäiti käyttää vapaa
hetkensä mm. maalaamalla luontoaiheisia tauluja.

9 789529 440016